

деформиране дневния ред на обществото (например от скандал към скандал, с доминацията на „секс and чалга“) и пр. Но и чрез акции за вопиющо нуждаещи се, пренебрегнати от абдикиращата държава, например в областта на здравеопазването. Последното е хуманитарен стремеж на медиите да компенсират, доколкото могат, макар и в отделни случаи, фрапиращи липси по отношение правата на човека. В този случай, например, тази дисфункционалност на медиите е в пряка връзка с дисфункционалност в обществото.

Обаче една от присъщите на медиите функции - образователната, би проявила конструктивен ефект при свръхнатоварването ѝ днес. Оптимистични проекции за бъдещето лансират „крилатите фрази“ за преминаване от общество на благополучието към общество на знанието. Въпросът е как у нас, в догонващото си развитие, да съчетаем и с помощта на журналистиката, на медиите, общество на благополучието и на знанието. Защото „в глобален план регионалните „познавателни решетки“ ще поемат взаимното координиране на генерирано знание, прилагане на знанието и възникващите социални отношения. В такъв мащаб ще бъдат и поеманите отговорности. За резултатите ще се произнасят съответните информирани обществености.“⁴⁵

Все по-бурно обаче противодействащи компенсаторни процеси протичат в интернет - чрез журналистиката на гражданите (журналистика на участието), в блогосфера, във Facebook, Youtube, през уики местата. Независимо от развитието на технологиите човекът има нужда от ценности, „...самодейни граждански форми на културна активност ни връщат в XIX век [...] В България аналог на това стихийно присвояване на културата отдолу са възникналите в средата на XIX век читалища...“⁴⁶, проявява се „национализирането на виртуалния свят“⁴⁷. Като че ли се сбъдва прогнозата на Алвин Тофлър, че вместо едно глобално електронно село (както предричаше медийният теоретик Маршал Маклуън), по-вероятно е да станем свидетели на множество твърде различни глобални села, свързани в нова медийна система. „Прилича на глобализация, но всъщност е локализация в глобален мащаб.“⁴⁸ Чрез интернет властта се децентрализира, придобива нови черти на „мрежова демокрация“, която дава своето отражение и върху държавната власт, върху трите ѝ основи - изпълнителната, законодателната и съдебната. „Държавата в Информационния век е вече една държава мрежа.“⁴⁹

Чрез конвергенция с онлайн журналистиката, с блогосферата и пр. традиционните медии се стремят да се наместват в новата ситуация на късната модерност (или постмодерност). За да се впишат успешно в новата публичност те включват презареждане с енергия на „интелигентни общности“, на „умни тълпи“. Като че